Açıkkara

Hayâlı, kayalı, hakka dayalı dergi

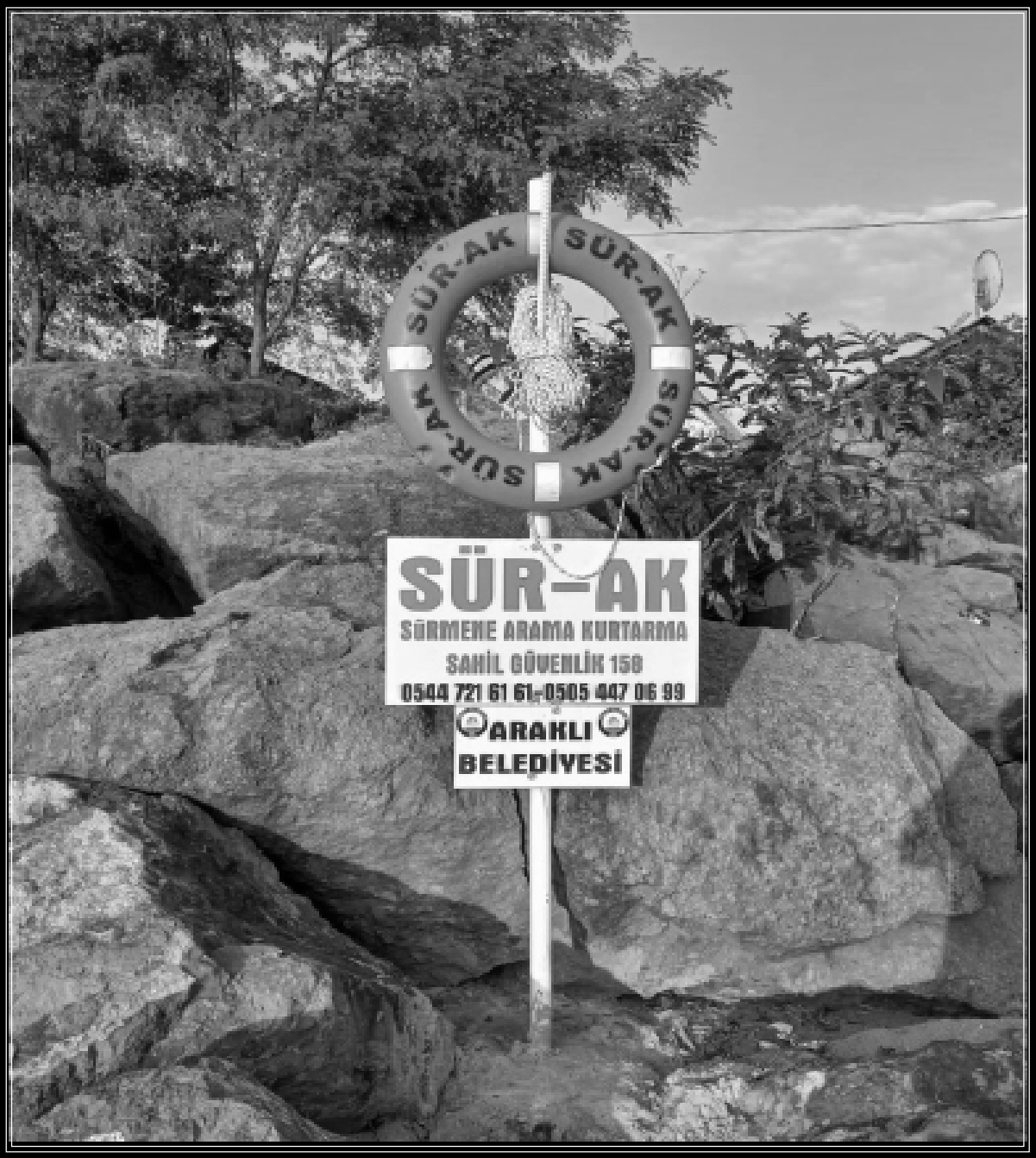

Âşık Sümmânî · Âşık Feryâdî · Tacettin Şimşek · M. Nihat Malkoç
Mehmet Pektaş · Celil Çınkır (Delibal) · Memik Kömekçi
Halit Yıldırım · Yasin Şen · Salman Kapanoğlu · Kadir Köse
Fatih Kandemir · Zekeriya Çakabey
Hacı Musa Tuncer · Osman Gazi Turaç

54. Sayı Ağustos 2022

Âşık Sümmânî

Fare

Sen de bildin ben bu derde düşmüşüm
Hükmedip üstüme gelirsin fare
Isıtmanın alevinden yanmışsam
Zemmedip üstüme gelirsin fare

Görmedim sen gibi kalbi pakılı
Mevlâ'm sana vermemiştir akılı
Görmedin mi burda bunca tahılı
Yedin de fesimi gülersin fare

Nerden geldin behey zâlim budağa
Gözlerin bakıyor sol ile sağa
Sanki kâr eyledim geldim ben bağa
Yedin de fesimi gülersin fare

Kediler kalbinden seni dilerler
Seni yer de ağzın burnun silerler
Köye gitsek üstümüze gülerler
Yedin de fesimi gülersin fare

Zalim bu dağları sen nerden aştın
Sen de benim ile bâde mi içtin
Sümmânî dedeye düşman mı düştün
Yedin de fesimi gülersin fare

Âşık Feryâdî

Öküz

Boz öküz yediğin zehirler olsun
Kırdın kanadımı kolumu öküz
Ohaa! Deme ile yola gitmiyon
Ardından ayırmam elimi öküz

Seni buldum arayarak sorarak
Sahibiniz verdi huyun kararak
Yola giden adım adım durarak
Seni süren ister ölümü öküz

Yıkıl düş ederek tarlaya vardım
Öğleyecek ancak bir evlek sürdüm
"Ohaa!" diye diye nefesim yordum
Koymadın biçâre hâlimi öküz

Öküzün gözünden akıyor yaşlar
Abdest almaz emme namaza başlar
Evlekler ekili topluyor kuşlar
Kuşa yağm'ettirdin malımı öküz

Öküz kör olasın gözün görmeye
Ayağın kırıla kimse sarmaya
Bana verdi başkasına vermeye
Ettin türlü türlü zulümü öküz

Bir baş dürüst gitmez her yana yatar
Sana güvenenin ocağı batar
Bastığın tarlada ekin mi biter
Bugün benim kırdın belimi öküz

Feryadî'yim seni koşmaz olaydım
Bugün bu tohumu saçmaz olaydım
Uğursuz eline düşmez olaydım
Ne sarpa uğrattın yolumu öküz

Açıkkara
Hayâlî Kayalı Hakka Dayalı Dergi

Yapımcı • Tayyib Atmaca Yönetmen • Mehmet Pektaş
Set Amiri • Halit Yıldırım Afiş • Hasan Akçay
Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş
0535 391 92 50 Dükkân www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com
54. Sayı Ağustos 2022 ISSN-0106417 (edergi)

Tacettin Şimşek

Köpek Gibi Sevmek

Tam bankın önünden geçerken delikanlının cırtlak sesi yuvarlandı arkamdan.

"Köpek gibi seviyorum, lan!"

Gayriihtiyari durdum. Dönüp baktım. Delikanlı, karşısındaki kıza basbayağı bağırıyordu. Anlaşılmak ihtiyacında mıydı? Hayır! Daha çok aşkını ispat makamındaydı.

Kız ne yapıyordu peki? Öfkeli âşığını sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Bağırma, Bora, ayıp oluyor, herkes bize bakıyor!"

"Bakıyorsa baksın, lan! Seviyorum işte. Hem de köpek gibi. Anladın mı?"

Bu kepçe kulaklar daha neler duyacak, Allah'ım!

Nasıl oldu bilmiyorum, birden Adnan Şenses'in sahnedeki o meşhur savruluşları geldi aklıma. Ve o ünlü şarkısı:

Bir zamanlar ben de deli gibi sevdim
O bana dert ben ona mutluluk verdim
Yıllardır soruyorum bu soruyu kendime
Bilmem ki bu dünyaya ben niye geldim?

Rahmetli, yetmiş sekiz yıllık ömründe tarihî sorusunun cevabını bulabilmiş miydi, bilmiyorum ama alınyazısındaki "deli gibi sevmek" deyimine çarpıcı bir örnek sunmuştu.

Evet, deli gibi sevmeyi biliyordum. Zaten en çok seven de en deli olandı geleneğimizde. Boşuna mı nüfus müdürlüğünden aldığı kimlikteki adı "Kays" olan adama "Mecnun" demiştik? Mecnun ne demekti? Düpedüz "deli" demekti, canım. Bu da, kim ne derse desin, bizim aşkı delilik boyutunda algıladığımızın ifadesiydi. Yani akıllı adam âşık olamaz. Tersinden gidersek âşık olan adam, aklını peynir ekmekle yemiştir. Öyleyse mottomuz ne? Aşk varsa akıl yok, akıl varsa aşk yok.

Velhasıl deli gibi seviyorduk.

O öyleydi de şimdi bu "köpek gibi sevmek" neyin nesiydi?

Benim bildiğim sevmek, "insan gibi" olanıydı. Daha oturaklı söylersek "adam gibi". Demek ki geri kafalı bir fosildim ben. Günaydın! Balığa gidelim mi?

İlk dersimde öğrencilerime açtım konuyu.

Muhatabım erkekler değildi doğal olarak.

"Kızlar," dedim, "çok merak ediyorum. Dürüst olun ve cevap verin bana. Köpek gibi sevilmek hoşunuza gider mi?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Allah Allah," dedim. "Soru çok mu zor geldi? Kuantum fiziğinden bir soru sorayım isterseniz. Söyleyin bakayım, kuantum evrenine girebilecek kadar küçülebilseydik, yani atom altı parçacık düzeyine inebilseydik orada zaman algısı nasıl işlerdi?"

Yine derin bir sessizlik.

"Bu soruyu da beğenmediniz. Peki, hiçlik nedir?"

Yine sessizlik…

"İyi ama hiç yardımcı olmuyorsunuz bana."

Pencereye doğru yürüdüm. Daha önce defalarca yaptığım gibi camı açıp boşluğa doğru avazım çıktığı kadar bağırdım:

"Sokrateees!"

Ondan da ses yok.

Hani, kendileri sorularıyla bilgiyi doğurtma uzmanıdır ya. Belki onun bir yardımı olur diye düşünmüştüm. Olmadı. Döndüm sınıfa.

"Arkadaşlar," dedim, "önce basit, sonra nispeten karmaşık toplam üç soru sordum. İstediğiniz sorudan başlayabilirsiniz."

Sağ olsun, bir öğrencim harekete geçti ve beni bunalımdan kurtardı.

"Birinci soruyu tekrar alabilir miyim, hocam?" deyiverdi.

"Elbette," dedim. "Çok basit: Bir delikanlının seni "köpek gibi sevmesi" hoşuna gider mi?

Kestirip attı:

"Tabii ki hayır!"

"Niye?" dedim. "Köpekler çok sadık hayvanlardır."

"Ama hocam, köpek sonuçta…"

"Peki," dedim, "çok teşekkür ederim. Öğretmen sorduğu soruya cevap alamayınca bir boşlu-

ğa düşer. Beni Ümit Yaşar Oğuzcan'ın durumuna düşürmediğin için sağ ol! Allah ne muradın varsa versin."

"İyi bir şey mi yaptım şimdi, hocam?"

"Hem de nasıl? Bir boşluktan çekip aldın beni. Ümit Yaşar, öğretmen olsaydı senin gibi bir öğrencisinin olmasını isterdi, eminim. 'Beni kör kuyularda merdivensiz bıraktın.' diyordu rahmetli. Eminim, sen ona bir merdiven uzatırdın."

"Elime mi yapışacak, hocam, uzatırdım tabii. Bir şairin yeri kuyu olmamalı."

"Aferin sana. Üç kere sağ ol! Bütün şairler adına! Şimdi dönelim diğer arkadaşlara. Başka fikri olan var mı?"

Orta sıralardan bir el kalktı.

"Hocam, bence güzel bir şey." dedi.

"Güzel olan ne? Ümit Yaşar'ın kör bir kuyuya düşmesi mi, o kör kuyuda merdivensiz bırakılması mı, arkadaşımızın merdiven uzatıp onu kurtarması mı?"

"Üçü de değil, hocam."

"O zaman dördüncüsü…"

"Evet, hocam. Birinin beni köpek gibi sevmesi…"

"Harika! Peki, 'Neden?' diye sorsam…"

"Hocam, ne güzel işte! 'Gel, kuçu kuçu!' der, yanımda gezdiririm. Birine kızarsam ona kıskıslarım."

"Kıskıslamak?"

"Kıskıslamak işte, hocam. Bilmiyor musunuz? Hani birine saldırsın diye köpekleri kışkırtırlar ya!"

"Anladım. Yöre ağzı. Memleket?"

"Kars, hocam."

Sesler çoğaldı.

"Biz da oyle deruk, hocam, Trabzon'da."

"Sakarya'da da, hocam."

"Denizli'de de…"

"Manisa'da da…"

"Artvin'de de…"

"Muğla'da da…"

"Gümüşhane'de de…"

"Tamam, canım, siz de beni iyice cahil belleddiniz. Ben edebiyatçıyım, kızım."

Yarım ağız birkaç "estağfurullah" döküldü dudaklardan.

Kelimeyi ilk kullanan, örneği de yapıştırdı:

"Kıskıslamak, hocam, Tarkan'ın 'Atıl kurt!' dediği gibi."

Öğrencimin megastar Tarkan'dan bahsetmediği gün gibi açık. Gel de şimdi rahmetli Kartal Tibet'i saygıyla anma! Kadrolu Tarkan'ımızdı bizim. Nur içinde yatsın.

"İlginç bir yaklaşım. Teşekkür ediyorum paylaştığın için. Başka?"

Sınıfın kızları anında ikiyi bölündü:

"Ben şu arkadaşımıza aynen katılıyorum."

"Ben bu arkadaşımıza aynen katılıyorum."

Tabii ya, bizim bir de "aynen" repliğimiz var. Maymuncuk mübarek.

"Iğğ, iğrenç!" dedi red cephesinden bir kızımız.

"Nesi iğrenç?" diye sordu kabulcülerden biri.

"Ay kız, onun salyası akar be!"

"Aksın, bana sadık olsun da…"

"Biti, piresi olur, kız!"

"Olsun, anti-pire sabunlar, şampuanlar var."

Olay kontrolden çıkmak üzere. Müdahale etmem lazım.

"İsterseniz detaya girmeyelim, kızlar," dedim. "Oylama yapabiliriz. İsteyenler, istemeyenler?"

Saydım; durum eşit!

Bu defa erkeklere döndüm.

"Evet, beyler! Söz sırası sizde. Söyleyin bakalım. Kimler köpek gibi seviyor?"

Erkek mevcudun yarısının parmağı havada!

Vardığım sonuç şu oldu: O, "Köpek gibi seviyorum, lan!" diye efelenen arkadaşın bir bildiği var demek ki. Bundan hoşlanan kızlar da bulunduğuna göre.

Seven razı, sevilen razıysa…

Bize düşen ne?

Onlara mutluluk dilemek.

M. Nihat Malkoç

Ne Hâle Geldik

Bizi bize değil, tarihe sorun
Bugünkü ahvali siz hayra yorun
Ayrı telden çalar dedeyle torun

Ferhat'ın şahsında dağları deldik
Özünden ayrılıp ne hâle geldik

Körelmiş vicdanlar yazık bu çağa
Her gün otururlar başka kucağa
Yürek köz köz, ateş düştü ocağa

Şarka âb-ı hayat, garba eceldik
Kıblemiz değişti, ne hâle geldik

Ecnebi harsını Türk'e pazarlar
Ecdadıma kanlı ferman yazarlar
Satılık beyinler her gün azarlar

Düşmana kasırga, dostlara yeldik
Savurdu karayel, ne hâle geldik

Yaralı sinemi yakar acılar
Hürriyete hasret kızlar, bacılar
Kanımızı emer, vampir öcüler

Eski hâlimizle daha güzeldik
Ecdada küsünce ne hâle geldik

Ne zaman tükenir bu zulüm, talan
Sünepe hissiyat ruhumu çalan
Üç buçuk soysuzun azığı yalan

Ferhat için dağdık, Mecnun'a çöldük
Vicdanlar cüzdanda, ne hâle geldik

Her mecliste gıybet dolanır dile
Garibin azığı, ekmeği çile
Zakkum boy atınca kıyarlar güle

Gönül bahçesinde açmamış güldük
Çorak topraklarda ne hâle geldik

İyi fiyat bulsa vatanı satar
Mâziden kaçtıkça çamura batar
Metresine kızıp eşine çatar

Yüce dağ başında aşılmaz beldik
Soluklar kesildi, ne hâle geldik

Her millete adam gibi baş gerek
Zalimin gözüne kanlı yaş gerek
Bunca sıkıntıya bağır taş gerek

Önüne geleni süpüren seldik
Tılsım çözülünce ne hâle geldik

Mehmet Pektaş

Soruları Kim Çaldı?

Mahallenin iki gedikli hırsızı Sansar Sırrı ve Tırnakçı Cemil gecenin karanlığında bir duvarın kuytusuna sinmişti. Sansar'ın gözleri karşıdaki üç katlı binadaydı. Cemil, kafasını iyice uzatarak ürkek bir tavşan gibi etrafı gözledi. Sonra da elinin tersiyle bir şeyi kavrar gibi yaparak:

"Haydi, Sansar, patlatalım şu evi." dedi.

Sansar da tıpkı bir fare gibi, havayı birkaç defa hızlı hızlı kokladı:

"Enselenip kodesi boylamayalım da..." dedi.

Cemil:

"Kaç gündür, dikizliyorum oğlum evi. Elimizi kolumuzu sallaya sallaya gireceğiz. Sıçradık mı alt katın balkonuna tutunuruz. Orada da çamaşır askılığına bastık mı üst katın balkonuna... Oradan hop içeri."

Sansar, tekrar karşı binaya baktı. Gerçekten de üst kata çıkmak onun için çocuk oyuncağıydı.

Cemil:

"Haydi acele edelim, hangimiz dalıyor içeri?" dedi.

Sansar, göz ucuyla Cemil'e baktı:

"Ulan bir karış boyunla nasıl çıkacaksın oraya? Sen gözünü dört aç. Ben malı kaldırır gelirim." dedi.

Cemil, Sansar'ın koluna yapıştı:

"Kalleşlik yok ona göre. Geçen sefer, malı iç ettin. Sesimi çıkarmadım. Bu defa ne araklarsan yarı yarıya..."

Sansar, kolunu asılıp Cemil'den kurtardı:

"Gözünü aç yeter. Bekçi, polis bir şey gelirse telefonu çaldır. Ben hemen tüyerim."

Sansar, eğilerek yolun karşısına geçti, bahçe duvarından atladı. Tıpkı düşündüğü gibi üst kata çok rahat ulaşmıştı. Balkona bakan pencereyi açmak için arka cebindeki tornavidayı çıkardı. Hiç ihtimal vermese de pencereden önce kapının kolunu yokladı. Şans eseri, kapı açıktı. Bu iş sandığından da kolay olmuştu. Hemen içeri süzüldü. El fenerini etrafta gezdirdi. Gözüne yarar bir şey göremeyince iç odalara doğru ilerledi. Bu sırada bir tıkırtı duydu.

"Ulan Cemil hani evde kimse yoktu?" diye söylendi kendi kendine. Saklanmak için mutfağa girdi. Gizlenebileceği bir yer ararken içeriye bir kadın girdi. Sansar, ne yapacağını bilemedi, kollarını havaya kaldırıp teslim. Kadın, sallana sallana gelip Sansar'a sarıldı:

"Hayatım sıcaktan uyuyamadım." dedi.

Sansar da kollarını istemsizce indirip kadına sarıldı. Kadın, kendini biraz geri çekti. Gözleri yarı kapalı:

"Bir su versene aşkım." dedi.

Ödü bir yerlerine karışan Sansar, bardaklıktan bir bardak alıp kadına su verdi. İçinden de:

"Acaba karının gözlerinde bir problem mi var?" diye düşünüyordu.

Kadın bardağı Sansar'a geri uzattı.

"Ben yatıyorum aşkım." dedi ve yanağını Sansar'a doğru uzattı. Sansar, korkudan tir tir titreyerek kadının yanağına bir öpücük kondurdu. Kadın, diğer yanağını da uzattı. İşaret parmağı ile yanağına iki defa art arda dokundu.

"Burayı unuttun." dedi.

Sansar, içinden dualar ede ede kadının diğer yanağını da öptü. Kadın, sallana sallana çıktı gitti.

Sansar, içeriden jet gibi çıkıp balkondan aşağı attı kendini. Bahçeye dağıtılmayı bekleyen ters yığının üzerine düştü. Tabanları yağladığı gibi soluğu Tırnakçı Cemil'in yanında aldı. Cemil heyecanla elini Sansar'ın ceplerine doğru attı:

"Yüklü mü kaldırdığın mal?"

Sansar, Cemil'in elini tutup asıldı:

"Yürü, çabuk uzaklaşalım buradan."

Bir terslik olduğunu anlayan Cemil, bir şey demeden Sansar'ın arkasına düştü. Ara sokaklara dalıp uzaklaştılar. Güvenli bir yere geldiklerinde ikisinin de adımları yavaşladı.

Cemil, burada Sansar'a sırnaşmaya başladı:

"Haydi oğlum çıkar şunları. Altın, inci var mı?"

Sansar, kendini zor tutuyordu. Öfkeli öfkeli:

"Var var!" dedi.

Cemil'in ağzının suyu akıyordu:

"Göster haydi göster."

Sansar, elini montunun cebine attı. Cebini karıştırır gibi yaptı. Cemil'in gözleri iyice büyüdü. Cepten çıkacak şeyi bekliyordu. Sansar, eski kamyoncuların lastiğin arasında taş olduğunu anlatmak için yaptıkları hareketi yaptı.

Umduğunu bulamayan Cemil, Sansar'ın kafasına bir fiske vurdu. Sonra da kısa boyuna aldırmadan Sansar'ın yakasına yapıştı:

"Bırak lan dalga geçmeyi! Ne aldıysan yarı yarıya… Değilse bozarım façanı." dedi.

Sansar, yakasını kurtarıp:

"Gel lan! Ne aldıysam yarısını vereceğim sana gel." dedi.

Cemil yılışarak:

"Ha şöyle yola gel." dedi.

Sansar da pis pis sırıttı.

"Kapa gözlerini ulan!" dedi.

Cemil, ilk başta buna razı olmasa da Sansar'ın ısrarı üzerine gözlerini kapattı. Sansar, Cemil'e iyice yaklaşıp yanağına mua diye bir öpücük kondurdu.

Cemil, hışımla gözlerini açıp Sansar'ın üstüne yürüdü. Küfrün de bini bir para…

Sansar, yeminler edip kadından yalnız iki öpücük aldığını söyledi. Cemil'i öperek hasılatı paylaşmış oluyordu. Cemil, Sansar'ın üstünü başını didik didik aradıktan sonra ikna oldu. Canları sıkkın şekilde mesken tuttukları inşaatın yanına gidip tuğlaların üzerine oturdular. İkisinin de uykusu yoktu.

Sansar:

"Bu böyle olmayacak." dedi. "Girdiğimiz evlerden artık bir şey çıkmıyor. Millet kurudu kaldı. Zenginin evine zaten kameradan, güvenlikten yanaşamıyoruz. Başka bir yol bulmalı."

Cemil çoktan telefonuna dalmıştı bile. İnternette gördüğü bir dershane reklamı beyninde şimşekler çaktırdı.

"Buldum!" diye sıçradı yerinden. Sansar da başını telefondan kaldırıp bakışlarını arkadaşına çevirdi. Cemil'in aklından geçenleri okumaya çalışıyordu.

Cemil:

"ÖSYM'den sınav sorularını çalacağız." dedi.

Sansar:

"Sen delirdin galiba. Nasıl çalacağız oğlum? İçeri bile giremeyiz." dedi.

Cemil bir an düşündü:

"Çalmak şart değil aslında. Çaldık deriz. Sorular elimizde deyip millete soru satarız."

Sansar:

"Ne sorusu oğlum?" dedi.

Cemil, Sansar'a planını anlattı. İnternetten buldukları soruları sanki sınav sorularını çalmış gibi adaylara satacaklardı. İnanmayan olursa paranın yarısı şimdi yarısı sınavdan sonra diyeceklerdi.

Planı dinleyen Sansar:

"Oğlum tek tek adaylarla uğraşacağımıza soruları dershanelere satsak daha kârlı değil mi?" dedi. Bu fikir Cemil'in aklına yatmıştı.

Sansar:

"Hatta ÖSYM'ye inat, dört soru alana bir soruyu bedavadan verelim." dedi. Cemil, bu fikri de çok beğenmişti.

"Vay be kardeş, sende de ne kafa varmış." dedi. İki kafadar sabaha kadar internetten soru indirerek kuracakları tezgâhın detaylarını planladılar. Sabah gün ağarırken Sansar'ın aklına daha dâhiyane bir fikir gelmişti:

"Biz tek tek dershanelerle uğraşacağımıza soruları ÖSYM'ye satsak nasıl olur?" dedi.

Tırnakçı Cemil, ilk defa itiraz etti:

"Nasıl satacağız oğlum? Soruları zaten ÖSYM hazırlamıyor mu?"

Sansar:

"İyi ya işte, uğraşmamış olurlar. Direk bizim soruları sorarlar."

"Saçma sapan konuşma." dedi Cemil. "Sen soru bulmaya devam et."

Öğleye doğru pek çok soru bulmuşlardı. Sansar:

"Sorulardaki şu isimleri rakamları değiştirsek mi acaba?" dedi.

Cemil:

"Lan kim anlayacak? Böyle satalım gitsin." dedi.

İki kafadarın hazırladığı sorular beklediklerinden daha çok ilgi görmüştü. Soruları umduklarından daha pahalıya sattılar. İkisinin de keyfi yerindeydi. Sansar, telefondan bir oyun havası açtı. Kalkıp oynamaya başladılar:

Cemil omuzlarını oynata oynata:

"Bunca sene ev soymak için boşa zaman harcamışız." dedi.

Sansar, Cemil'e doğru yaslandı:

"Kodeste geçen günleri de unutma. Oh oh!" dedi. Cemil, cebinden çıkardığı bir bozukluğu yalayıp Sansar'ın alnına yapıştırdı. İkili sınav zamanına kadar hiç kazanmadıkları kadar para kazandı. Kazandıkları paradan altlarına birer araba bile çekmişlerdi.

Sınav günü Cemil, öfkeyle Sansar'ın kapısına dayandı.

"Ulan hani kazandığımız ortaktı!" diyerek yakasına yapıştı.

Sansar:

"Oğlum ne kazandıysak yarı yarıya bölüştük işte." dedi.

Cemil:

"Yalan söyleme. Çıkar bakalım ÖSYM'den aldığın paraları." dedi.

Sansar, hiçbir şey anlamıştı:

"Neden bahsediyorsun? Ben ne parası almışım ÖSYM'den?"

Cemil, telefonunu çıkarıp millete sattıkları sorular ile sınavda çıkan soruları açtı:

"İnkâr etme. İşte bugünkü sınavda çıkan sorular."

Sansar, ağzı bir karış açık:

"Ulan bunlar bizim sorular!" dedi.

Cemil:

"Ben de onu diyorum ya benim arkamdan soruları ÖSYM'ye de satmışsın besbelli. Zaten o gün öyle bir şeyler geveleyip duruyordun. Soruları ÖSYM'ye satsak matsak diye…"

Sansar, yeminler edip soruları Cemil'den habersiz kimseye satmadığını söyledi. Cemil, zor da olsa ikna olup koltuğa çökerken:

"Ulan bunca yıllık hırsızım. Vallahi ben bile bir şey anlamadım bu işten. Kim kimden arakladı şimdi bu soruları?" dedi.

Celil Çınkır (Delibal)

Heyy Dedim Aklım Sıra

Adalar vapurunda yudumlarken çayımı
Görür görmez fettanı vay dedim aklım sıra
Alırken garibanlar güzellikten payımı
Gözlerime iyice doy dedim aklım sıra

Gözler ister istemez, takıldı yırtmacına
Karizma tavan yapmış, meç yaptırmış saçına
Dikerek gözlerimi, gözlerinin içine
Gönlümden geçenleri, duy dedim aklım sıra

Gözlerinin ucuyla bana doğru bakınca
Aklımı meşgul eden değildi hiç tekince
Cesareti toplayıp seslenerek sakince
Ismarlayayım şuna çay dedim aklım sıra

Güzellik karşısında aklım fikrim işgalde
Zapt etmem mümkün değil hislerim infialde
Bu kadar mı tamamlar güzelliği cemalde
Beni benden alacak yay dedim aklım sıra

Kirpikleri ok edip kalbime saplatınca
İşveli bakışları aklımı hoplatınca
Nabzımın atışını yüz kırka zıplatınca
Düşlerimin sultanı say dedim aklım sıra

Dünya kelamı ile ikrarı söylemeden
İçimden gelen hisle tereddüt eylemeden
Aslına rücu edip toprağı boylamadan
Emaneti uğruna koy dedim aklım sıra

Yıldırım imrenirken âşıklıkta hızıma
Guinness rekorları yaklaşamaz izime
Son noktayı koyarak bekârlıkta yazıma
Damatlık libasını giy dedim aklım sıra

Taşları daha fazla oynatmadan yerinden
İki dakika bile geçmeden üzerinden
Şapkamı koyup öne düşününce derinden
Hayatta olmayacak şey dedim aklım sıra

Memik Kömekçi

Bayıldım

Akıllar tutuldu ben de yanıldım
Ortalık toz duman, gelen gelene
Mazot on dört lira düştüm bayıldım
Aldırmadı millet gülen gülene

Doğruldum yerimde biraz oturdum
Ateme'den borca para getirdim
Sımsıcak pideyi cana götürdüm
Ucundan bir parça bölen bölene

Restorancı yemek verdi kokladım
Sokak sokak gezip kasap yokladım
İki dirhem yağlı eti sakladım
İzimi şu karda silen silene

Pazarın önüne gelince durdum
Sudan ucuz dedi pancarı gördüm
Bir kilo tarttırdım dört lira verdim
Heveslendi millet alan alana

Biberle patlıcan tavan yapmıştı
Domates çürümüş adam atmıştı
Pazarın içinde soba yakmıştı
Sobanın yanında kalan kalana

İşte böyle günü harcadım borca
Dünyaları aldım doldurdum hurca
Köşkeroğlu destan yazdırdım burca
Hülyalar tatlandı dalan dalana

Halit Yıldırım

Büstümü Gaptırmam

Efendim 60'lı yıllardı. 27 Mayıs darbecileri hükümetten çekilmiş, 15 Ekim 1961 tarihinde yapılan ilk seçimlerde Halk Partisi 173, Adalet Partisi 158, Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi 54 ve Yeni Türkiye Partisi ise 65 milletvekilliği kazanmıştı. Hiçbir parti tek başına hükümet kurmak için gerekli sayıyı bulmayınca Halk Partisi ile Adalet Partisi bir koalisyon hükümeti kurmuş, İnönü başvekil olmuştu. Bu hükümet Cumhuriyet tarihinin ilk koalisyon hükümetiydi. O tarihte henüz Demirel piyasada yoktu. AP'nin başında Ragıp Gümüşpala vardı. Demirel 1964'te AP genel başkanı olmuş, 65 seçimlerinde de başvekil oldu. Yani hikâyemizin yaşandığı yıllarda Demirel ismi pek bilinmiyordu. Menderes'in DSİ genel müdürüydü. Henüz meşhur fötrü ve şapkamı kaptırmam esprisi ortaya çıkmamıştı. Anlatacağım bizim hikâye ise 62-63 yıllarında gerçekleşmişti.

O yıllarda bizim köyün vekil öğretmeni Hüseyin Bey asaleten Doğu'da bir dağ köyüne atanmıştı. Hüseyin öğretmen burada üç sene kalacak ve şark hizmetini tamamlayacaktı. Bu öğretmen bizim evin üst katında kiracı olarak duruyordu. Çok ekmek yedik su içtik. Hüseyin öğretmenin babası vefat etmişti. Sanki beni babası yerine koymuştu.

Hüseyin öğretmen göçünü hazırlamış artık yola çıkacaktı. Ben de yardım etmiştim ona. Bizim Seyit Ağa'nın Magirüs kamyon kapıya gelince bana:

"İrfani emmi ille sen de benimle oraya geleceksin demez mi?"

Yahu olacak şey mi? Önü kış. Belki bahara kadar geri gelememek var. Ben ne kadar olmaz dedimse öğretmen de o kadar yalvardı durdu. Sonunda köylü de bana "Ölmezsin ya, gidiver." deyince düştük yola. Önce Çelikli istasyonuna kadar kamyonla gittik. Çelikli'de Doğu trenine binip bir istasyonda inip oradan da kamyonla köye vardık.

Köy okulu yeni yapılmıştı ve birçok eksiği vardı. Allah'tan iki katlı yapıldığı için alt kat beş derslikli okul, üst kat lojman olarak kullanılacakmış. Geniş de bir avlusu vardı. İşin garibi aslında orta halli bir nüfusa sahip bu köyde iki cami vardı. Camiler nerdeyse dip dibe denecek kadar bir mesafedeydi. Aralarında 20 metre var ya da yoktu. Eski cami köyün eski meydanında, yeni cami de köyün yeni meydanındaydı. Eski meydan ile yeni meydan ise birbirine paralel iki sokaktı aslında. Köy muhtarı yeni okulu ve camiyi aynı anda bitirmeyi başarmıştı. Hatta açılış için Başvekil İsmet Paşa'yı da davet etmişti. Ya da böyle bir laf atarak kendisine prestij sağlamaya çalışmıştı, tabii burası bize karanlık.

Şimdi diyeceksiniz ki hadi okulu anladık da köye ikinci cami neden yapıldı? Ne gerek vardı? İşte ben de köye ilk gittiğimde bu sorunun cevabını aradım. Sonradan öğrendim ki bu cami bu köye artık şart olmuş. Nasıl mı? Anlatayım.

Bana anlattıklarına göre 27 Mayıs sonrasında yaşanan elim idam hadisesi köyü ikiye bölmüş. Demirgıratlar diyormuş ki "Menderes'in kanını ellerine süren katillerle aynı safta namaz kılmayız." Onlar da "Vatan haini, düşüklerle aynı safta namaza durmayız." Hatta zaman zaman aralarında küfürleşmeler, yumruklaşmalar başlamış. Bu yüzden ilk iş olarak köyde kahvehaneler ayrılmış. Halkçıların kahvehanesi ayrı, Demirgıratların ayrı… Tabii bu da kesmemiş aradaki husumeti. Hatta daha da körüklemiş. Birbirlerine laf atmalar, sataşmalar devam etmiş. Artık öyle bir raddeye gelinmiş ki aralarında selamı sabahı da kesmişler. Hatta kız alıp vermeyi dahi bırakmışlar.

Eğer bir Demirgıratçının oğlu bir Halkçının kızını sevdiyse ayvayı yedi. Ya Mecnun olup çöle düşecek ki bu da çok zor. Fakirlik başa bela… Arabistan'a nasıl gitsin adam? Ya da kafayı yiyecek… Başka çare yok mu diyebilirsiniz. Öyle ya araya büyükler falan girse… Olur mu eğer büyükler bir duysun evlatlıktan reddeder, gavur bekâr öleceğini bilse kimse kızının da oğlunun da gözyaşına bakmaz olmuş. Bitmiş mi? Bitmemiş elbette.

Bu kutuplaşma camiye de yansımış. Nasıl mı? Valla ben onların anlattığını söyleyeyim. Efendim caminin içine resmen çit örmüşler. Sağ tarafa Demirgıratlar duruyormuş, sol tarafa Halkçılar. İmam Efendi zavallı nasihat etmiş, olmaz demiş, yalvarmış yakarmış. Dinletememiş. Hatta biraz kaba konuşunca iki grup hocaya temiz bir dayak çekmiş

"Bu köyde duracaksan bize uyacaksın!" demişler.

Hoca fazla dayanamamış köyü terk etmiş. Tabii yeni hoca artık durumu kabullenmiş. Derken bakmışlar bu da sorun oluyor. Zira köyde her iki taraf da namazcı. Sabah namazında bile cami doluyor. Ancak cuma ve bayram namazlarında normal vakit namazına gelmeyenler ile başka köylerden gelenler de camiye gelince yer sıkıntısı baş göstermiş. Diyelim ki sağ tarafta iki kişilik yer var ama kimse

oraya geçemiyor. Dışarıdan gelenleri de "Halkçı mısın, Demirgırat mısın?" diye hesaba çekmeleri de cabası. Kendi kafasına göre diğer tarafa geçenleri de sille tokat atıyorlarmış öbür tarafa.

Bir gün taraflar bu duruma bir çözüm bulmak için camide kendi aralarında toplantı yapmışlar. Tabii çitlerin arkasında... İçlerinden birisi demiş ki:

"Bu böyle olmayacak. En iyisi namazı nöbetleşe kılalım."

Diğer taraftan bir başkası sormuş:

"O nasıl olacak?"

Diğeri:

"Bir vakit siz ilk olarak namazı kılacaksınız. Siz çıkınca biz camiye girip namazı kılacağız. Sonra diğer vakit biz ilk olarak camiye girip namazı eda edip çıkınca siz girip namazınızı kılacaksınız."

Bu fikir herkesin hoşuna gitmiş. İki grup on beş dakika arayla namazlarını kılmak üzere anlaşmışlar.

"Tamam madem bu şekilde anlaştık gidip durumu hocaya söyleyelim. O da bilsin." demişler.

Hocaya gitmişler ve durumu anlatmışlar. Hoca duyduklarına inanamamış. Demiş ki:

"Ağalar sırayla namaz kılacaksınız onu anladık da peki ikinci gruba namazı kim kıldıracak?"

Bizim aklıevveller hiç düşünmeden patlatmışlar cevabı.

"Sen kıldıracaksın!"

Hoca yalvar yakar:

"Yahu Müslümanlar, bir vakit iki kere kılınır mı? Öyle şey olur mu?"

Bizimkiler hocadan daha derin âlim ya basmışlar fetvayı:

"Olur, olur... Kötü mü sayemizde iki kere namaz kıldığın için daha çok sevap kazanırsın."

Hoca itiraz edince ona da bir güzel dayak atmışlar. Hoca mecburen birkaç gün idare etmiş. Tabii ilk cuma namazında bu çözüm de cortlamış. Zira Hoca durumu ilçe müftüsüne bir şekilde duyurunca o cuma namazına müftü ve kaymakam da köye gelmiş.

Müftü cami avlusunda namaz için sıra bekleyenlerle içeridekileri toplamış. Yarım saat bu işin olmayacağını anlatmış. İçlerinden birisi:

"E Müftü Bey bak sen de köye gelmişsin. Önce sen içerdekilere namazı kıldır. Siz çıkınca da bizim hoca bize kıldırsın. İş çözülür."

Müftü şaşkın şaşkın bakmış milletin yüzüne.

"İyi de bu hafta böyle oldu. Gelecek hafta nasıl olacak? Yine hoca tek kalacak." diye sormuş.

Hep bir ağızdan:

"Sen de köye bir imam daha verirsin olur biter."

Müftü:

"Olmaz, elimde hoca da yok, kadro da..." demiş.

Bizimkiler:

"Çarşı camisinde müezzin var. Sen de bize bir müezzin ata." diye üste çıkmışlar.

Müftü:

"Köy camisine müezzin atayamam. Hem bir camiye ancak bir imam olur. İkinci cami olsa neyse." deyiverir. Bizimkiler de bu cevaba atlarlar.

"Tamam, ondan kolay ne var? Biz ikinci camiyi hemen yaparız. Yeter ki sen bize ikinci imamı ver!" derler.

Müftü bu işe inanmadığı için:

"Tamam siz, camiyi yapın, ben hocayı veririm." demiş.

Bu sırada olanları izleyen kaymakam devreye girmiş.

"Bir köye bir cami yeter. Doğru dürüst okulunuz yok. Okul neredeyse uçacak. Hala eski kerpiç bina. Yapacaksanız önce okulu yapın." diye itiraz etmiş.

Köylüler:

"Kaymakam Bey, biz okulu da yaparız, camiyi de. Evelallah elimizden her iş gelir. Taşımız bol, kerestemiz bol. Her birimiz de inşaat işinden anlarız. Sen tasa etme, sana tam beş derslikli, iki katlı okul da yaparız. Ama camiyi yapınca bize ikinci imamı ve okula da yeni öğretmenleri verecek misin?" demişler.

Kaymakam da köylünün sözüne inanamamış olacak ki o da "tamam" demiş.

İş geri dönmüş en başa.

Müftü:

"Cami yapılana kadar tek imamla, tek camide, tek seferde namaza devam mı?" diye sormuş. Aslında onun niyeti köylüyü aynı camiye sokarak köydeki ikiliği kaldırmakmış. Ama köylüler hep bir ağızdan:

"Yok arkadaş" demişler "Biz gerekirse bir hoca tutarız. Bu camide nöbetleşe namazımızı kılarız. İkinci cami ve okul bitince de hem ikinci imamı hem de öğretmenleri isteriz."

Gerçekten de dediklerini yapmışlar. İkinci bir hoca tutmuşlar ve hocanın ücretini aralarında toplayıp vermişler. Bu süreçte namazlarını nöbetleşe kılmaya da devam etmişler.

Cami ve okul bitince dayanmışlar kaymakamın kapısına. Adamcağız ne yapsın, Vali'yi aramış. Durumu izah etmiş. Vali de yukarıları derken köye iki yeni öğretmen, bir de imam atanmış. İşte bu atanan yeni öğretmenlerden biri bizim Hüseyin öğretmen oldu.

Buraya kadar sorun halledilmiş. Lakin eski okul yıkılıp avlusu eski camiye katılınca eski oku-

lun Atatürk büstü caminin avlusunda hem de yeni açılan cümle kapısının önünde kalmış. Sizin anlayacağınız okulun Atatürk büstü Demirgıratların camilerinin önünde kalmış.

Biz tam bu tantananın üstüne varmışız. O dönemde büst yaptırmak da merasim işiymiş. Hem sıra beklemek gerekiyormuş hem de büst dünyanın parasıymış. Üstelik okulun tunçtan yapılma büstü okul müdürüne zimmetliymiş. Eski öğretmen Ahmet Bey okul müdürü olarak büstü söküp yeni okula götürmek isteyince cemaat ona büstü vermek istemedi. Bu aşamadan sonra biz de olaya müdahil olduk. Beraber köy muhtarına gittik.

Köy muhtarı Hasso Ağa 65 yaşında fötrlü, kürklü, köstek saatli ve çizmeli tam bir ağa. Bir de inat mı inat, dediği dedik, astığı astık kestiği kestik bir adam. Yalnız ne Demirgırat ne de Halkçı. Lafına bakılırsa Cumhuriyetçi Köylü Millet Partili. Yani Osman Bölükbaşı'nın adamı. Gerçi Bölükbaşı 62'de İsmet Paşa'nın kurduğu koalisyon hükümetine katılmış, ancak daha sonra 28 milletvekiliyle birlikte partiden ayrılarak yeniden Millet Partisi'ni kurmuş ve genel başkan olmuştu. Lakin onun farklı partinin kontenjanından aday olması köy muhtarı olmasını sağlamış.

Neyse öğretmenler muhtara durumu anlattı. Onun da bize verdiği cevap:

"51'de Ankara'da Ticaniler Atatürk heykellerine saldırdı. Ortalık karıştı. Biz de kimseye Atatürk heykelini söktüler dedirtmeyiz. Vallah olmaz örgetmen Bey!" oldu.

Öğretmenler:

"Hasan Ağa gel etme, büst bize zimmetli, biz bunu okulun bahçesine koymak zorundayız." dese de Hasso Ağa, Nuh diyor peygamber demiyordu.

İş büyümesin diye öğretmenleri yanıma alıp cemaate yalvardım:

"Cami avlusunda heykel olmaz, gelin şu büstü verin." dedikçe onlar da:

"Büstümüzü Halkçılara gaptırmayız." diye kestirip atıyorlardı.

Bu sırada yeni yapılan caminin cemaati de ayaklanmaz mı? Biz Halk Partiliyiz, büst bizim hakkımız" diye. Buyur buradan yak.

Onlar diyor vermeyiz, öbür taraf diyor söke söke alırız. Köy gerildi. En ufak bir kıvılcımda ortalık karışacak. Demirgıratlardan eli silahlı bir kişi her gece caminin avlusunda nöbet tutuyor. Bir iki defa karşı taraftan büstü çalmak için teşebbüs eden olsa da sonunda kıçına saçmaları yiyip hastanelik oldu.

Öğretmenlerle kalkıp ilçeye gittik ve durumu ilköğretim müdürüne açtık. Müdür de demez mi?

"Ben size yeni büst veremem, çünkü elimde büst yok. Ayrıca bu kadar zaman içinde size büst tedarik etmem de mümkün değil. Şimdi gidip o büstü alıyor musunuz, çalıyor musunuz ne yaparsanız yapın, okulun önüne getirin. Bak haftaya okul açılışına İsmet Paşa gelecek diyorlar eğer büstü o gün okulun bahçesindeki kaideye koymazsanız sizi yakarım, bilmiş olun."

Hayda, aldık mı ihaleyi?

Hüseyin öğretmen bir çözüm bul diyerek paçama yapıştı. Büstü çalmaktan başka çare yoktu. Ahmet müdür bir plan yaptı. O gece camideki nöbetçiyi eterle uyutup büstü çalacaktık. Büstü çaldıktan sonra ilçeye götürüp güzelce yaldızlı bir boya ile altın rengine boyatacak ve sonra da yeni büst aldık diye getirip okulun bahçesindeki kaideye yerleştirecektik. Zira büstün rengi kurşuni idi.

O gece bir şekilde caminin avlusunda nöbet tutan nöbetçiyi eterle uyuttuk. Hemen büstü yerinden söküp ilçe yolundaki derenin kenarındaki sazlıkların arasına sakladık.

Ertesi sabah hiçbir şey olmamış gibi köy meydanına çıktık ama köy yeri karışmıştı. Sabah nöbetçiyi yarı baygın bir şekilde yatıyor bulan ve büstü yerinde göremeyen köylüler önce nöbetçiye uyuduğu için güzelce bir dayak atmışlar. Adamın halini görünce içimiz yandı inanın. Tabii bir şey diyemedik. İki grup karşı karşıya gelmişti. Demirgıratlar diyor "Büstü siz çaldınız.", Halkçılar diyor "Biz çalmadık, siz kırdınız, yok ettiniz."

Muhtar baktı ki köy birbirine girecek araya girdi ve olayı jandarmaya bildirdiğini ve gerekli tahkikatın yapılacağını söyledi. Köy biraz sakinlemişti.

Fırsattan istifade ilçede toplantıya var ayaklarına komşulardan tedarik ettiğimiz atlarla öğretmenleri ilçeye gönderdim. Öğretmenler önce ilköğretim müdürüne durumu açmışlar. "Büstü boyatıp geri götüreceğiz ama soranlara büstü ilköğretim müdüründen aldık diyeceğiz. Aman sen de bizi yalan çıkarma, yoksa köylü bizi linç eder." demişler. Müdür de "tamam" demiş. Büstü ilçede bir demirciye verip okul için Maarif Müdürlüğünden eski bir büst aldıklarını, büstü altın sarısı renge boyatmak istediklerini söylemişler. Usta elinde istediğimiz boyadan olmadığını, ancak iki gün sonra şehre gideceğini, o zamana kadar beklerlerse boyayabileceğini söylemiş. Bizimkiler de bunu kabul etmiş. Köye döndüler geldiler.

Köyde "Maarif Müdürlüğünden yeni bir büst istendi, üç güne kadar gelecek." diye haber yaydık.

Aradan üç gün geçince tekrar ilçeye gidip büstü aldık ve köydeki okulun bahçesine koyduk. Köylü

başımıza birikti. Bizim büst sanki yeniymiş gibi parıl parıl parlıyordu. Neyse o gün vukuatsız bir şekilde işi hallettik.

Lakin ertesi günü bizim muhtarın şikâyeti üzerine olayın tahkikatı için jandarmalar köye gelince işler değişti. Köylüler bu yeni büstü jandarmaya söyleyince başladılar öğretmenleri sorgulamaya... Tabii sadece öğretmenleri olur mu beni de sorguluyorlar. Okul Müdürü Ahmet Bey "Büstü ilköğretim müdüründen aldık." dedi ama köylülerden birisi:

"Gomutan Bey, öğretmenler yalan söylüyor. Bunlar bizim büstü çalmış. Ben çok iyi biliyorum, bizim eski büstün kulağının ucunda ufak bir kırık vardı. Onu ilk getirdiğimizde kaideye yerleştirirken düşürünce kırılmıştı. Bunlar bizim büstü çalıp boyatmışlar. Aha bunlara bu aklı veren de yeni öğretmenin yanında gelen İrfani Ağa'dan başkası olamaz. Yoksa öğretmenlerin aklı böyle şeytanlıklara ermez. Bu herif bayağı bir üleş atlamış, eski kulağı kesiklerden olmalı." demez mi?

Köy tekrar karıştı ama jandarma komutanı müdahale etti. Köylüye:

"Büst okulun önünde kalacak, bu öğretmenlerle şu herifi de ilçeye götürüp cumhuriyet savcısının huzuruna çıkaracağım. Siz de bu meseleyi kapatacaksınız?"

Dediği gibi bizi derdest edip şehre indirdi. Jandarma bizi köyde bıraksa kesin bize de bir güzel meydan dayağı çekerlerdi. Komutan da bunu bize yolda ima etti ve bizi ilçede en az üç gün tutabileceğini söyledi.

İlçeye varınca ilköğretim müdürünü de ifade vermeye çağırdı. O da ifadesinde:

"Ben bunlara büst vermedim, bunlar ellerindeki büste sahip çıkamayınca eski büstü çalıp getirmişler. Burada boyatıp geri götürdüler. Benim bu olayla hiçbir ilgim yok. Ben de bunların amiri olarak o büst okul açılışında kaidesinde olmazsa soruşturma açacaktım zaten." diye bizi ele vermez mi?

Neyse iş büyüdü ve Jandarma bizi savcılığa sevk etti. Teçhizatlı iki jandarma arasında çıktık savcının huzuruna. Savcılıktaki sorgulamada Okul Müdürü Ahmet Bey, benim olayla bir ilgim olmadığını, misafir olduğumu söyledi. Sonra da durumu olduğu gibi anlattı. Ben bu işten yırttım diye seviniyordum.

Savcı kara kara düşünmeye başladı. Bu sırada bizim muhtar Hasso Ağa da elinde tabak gibi bir şikâyet dilekçesi ile savcının odasına giriverdi. Bizi görünce iyice coştu. Ne vatan hainliğimizi bıraktı, ne anarşikliğimizi… Biz köyde fesat çıkarmışız, köyü birbirine düşürmüşüz, köyde kan gövdeyi götürecekmiş Allah'tan muhtarın hatırına köylü silahlarını kınına sokmuş. Eğer bizler köye gelirsek can güvenliğimizi garanti edemeyeceğini de ekleyerek köy namına bizden davacı oldu. Hani memlekette olsam bu istidayı Hasso Ağa'ya bizim istidaci Sıddık Efendi yazmış diyeceğim. Şimdi işler iyice birbirine girmişti.

Savcı da bizi mecburen mahkemeye sevk etti. Deminden beri kurtuldum diye sevinirken ben de kendimi hâkimin huzurunda bulmuştum. Bu arada savcılık bizim ilçeden dışarı çıkmamız yani köye geri gitmememiz üzere ihtiyati tedbir kararı çıkardı. Orada handan bozma eski bir otele yerleştik. Tabii Hasso Ağa mahkeme safahatını adım adım takip ediyor. Bizim otele yerleştiğimizi öğrenir öğrenmez bizim öğretmenlerin köy lojmanındaki eşyalarını bir at arabasına yükletip getirdi ve kaldığımız otelin önüne yığdı gitti. Yani bir daha köye gidemedik.

Bir yandan mahkeme sürerken diğer yandan da durumun nezaketi gereği işler Vilayete de aksedince mevzu oradan Maarif Vekâletine taşındı. Sonunda öğretmenlerin hepsinin tayini başka yerlere çıktı.

Mahkeme tam beş sene sürdü. Önce ilçe mahkemesi yetkisizlik nedeniyle dosyayı vilayete, vilayet de Erzurum Ağır Ceza Mahkemesine sevk etti. Gerçi ilk duruşmada ağır ceza reisi tutuksuz yargılanmak üzere bizi serbest bıraktı ama beş yıl boyunca her sene üç, dört kez Erzurum'a gidip geldik. Bu arada kaç kere ağır ceza reisi değişti ben de sayamadım. Sonunda insaflı bir hâkim "Okula ait büstün işgüzarlık gereği köylü tarafından alıkonulduğundan öğretmenlerin de üzerlerine zimmetli büstü onların elinden alıp asli yeri olan okul bahçesine taşınmasının soruşturmayı gerektirecek bir husus olmadığına, köylülerin istiyorlarsa kendi imkânları ile büst alıp istedikleri yere dikebileceğine karar verdi ve dosyayı kapattı. Olan bize olmuştu, beş yıl boyunca yol masrafları, avukat parası, mahkeme harcı derken anamız ağladı. Ben de "İşin yoksa şahit ol, paran çoksa kefil..." dedikleri gibi bu ceremeyi çektim.

Hâlâ merak ederim acaba bu köylüler birbirinin gittiği camiye gitmiyor mu, büst okulda mı diye. Gitmedim, gelmedim, bilmiyorum. Ahmet Bey, Hüseyin öğretmen nerededir, ne yaparlar onu da bilmiyorum.

Ne demiş meşhur Teyo Pehlivan? Bende yalan da yok hılaf da. Durum bu minval üzereydi. Geldi geçti.

Yasin Şen

Fındık Manileri/bir

Gerodur cerek değil
Fındık dalı direk değil
Üç beş adam yeter bize
Fazlası gerek değil

Fındık dalda gozaktur
Abazdağı uzaktur
Bu sıcakta giyilmez
Eynindeki kazaktur

Fındıkçının göceği
Bayırların çiçeği
Mallar bahçeye girmiş
Bekittin mi geçeği

Kürün vururum kürün
Gelin hâlimi görün
Güneş tepemde durur
Sürün adamım sürün

Yağlı hemen kırılur
Palaz tek tek sayılur
İnce kara dökülmüş
Yerlü dalda bayılur

Konuşmaya hâlim yok
Kovan var da balım yok
Fındığı er bitirdim
Toplanacak dalım yok

Palaz dalı kırıldı
Fındıkları serildi
Adam dalı görünce
Sinirleri gerildi

Dereden hopla gülüm
Fındığı topla gülüm
Öbür bahçe duruyor
Geçekten zıpla gülüm

Dayıbaşı oturur
Yevmiyeyi götürür
Amele fındık toplar
O cigara tüttürür

Sırayı başa vurdum
Bardağı taşa vurdum
Bi salladım fındığı
Havada kuşa vurdum

İnce kara ince kara
Kendi güzel adı kara
Ben bahçeyi bitirdim
Sen dallarda fındık ara

Saz'ın düzüne indim
Fındık çoktu efendim
Güreştim dallar ile
Bir bir hepsini yendim

Irmakta taşkın olur
Ocakta ışkın olur
Fındık bitti der isem
Elâlem şaşkın olur

Göceği çözecektim
Birazcık gezecektim
Irmağa bi gitseydim
Göllerde yüzecektim

Bahçede yemek güzel
Gönülden demek güzel
Biz severiz yemeği
Çayınan börek güzel

Lombardine bindim gel
Fındıklo'ya indim gel
Öteden bakma öyle
Gart dalları yendim gel

Ham fındığım ocakta
Tabak çanak bucakta
Adamlar bahçelerde
Yemekleri kolçakta

Şıvkayı çaldım yere
Tarlayı sarmış dere
Fındığı gozak yoldun
Allah hayrını vere

Yerlü fındık geç olur
Tek toplamak güç olur
Kuşluk çayı içmezsem
Benim karnım aç olur

Yavludur palaz değil
Sıcaktır ayaz değil
Kızıldır rengi emme
Fındıktır kiraz değil

Fındıklarım çuvalda
Pataklar kaldı dalda
Dereye incek sandım
Çuvalım kaldı yolda

Fındıklo'ya geldin mi
Bahçedeyim bildin mi
Ben nerdeyim sen nerde
Çuvalları aldın mı

Giresun'un karası
Geldi öğlen arası
Ocakları kuruttu
Dalda orak yarası

Fındıkta böcek olur
Yerlerde çiçek olur
Bugün ben bahçedeyim
Belimde göcek olur

Ocaklara giriştim
Dallar ile güreştim
Yavlu uzayıp gitmiş
Gero ile eriştim

Fındıktayım fındıkta
Aklım kaldı gıdıkta
Çuvalı döktüm yere
Yavlu fındık sandıkta

Lombardinim seferde
Fındıklar kaldı yerde
Amele bulamazsan
Düşürdün beni derde

Abazdağı: Ordu/Çatalpınar'da bir köy. **Bekitmek:** Bir yeri yapmak, kuvvetlendirmek. **Cerek:** Yere yatan fındık dallarını yukarı kaldırmak için hazırlanan ve ucu Y harfi gibi olan değnek. **Dayıbaşı:** Fındık işçilerinin lideri. **Eyin:** Üzeri, üstü başı. **Fındıklo:** Ordu / Çatalpınar'da bir mevki adı. **Gart dal:** Yaşlı fındık dalı. **Gero:** Ucu çatallı ve fındık dallarını eğmek için hazırlanan değnek. **Giresun karası:** Bir fındık türü.**Gozak:** Olmamış fındık. **Göcek:** Fındık toplamak için kullanılan ve bele bağlanan sepet. **Ham fındık:** Geç olgunlaşan bir fındık türü. **Işkın:** Fındığın sürgünü. **İnce kara:** Bir fındık türü.**Kolçak:** Kola takılan büyük bir sepet. **Lombardin:** Patpat. **Mal:** Büyükbaş hayvan. **Ocak:** Fındık dallarının toplu hâlde bulunmasıyla oluşan bütün. **Palaz:** Bir fındık türü. **Patak:** Birkaç tane fındığın bir araya gelmesi. **Saz:** Ordu-Çatalpınar'da bir köy. **Şıvka:** Fındık çalısı. **Yağlı fındık:** Çerezlik olarak ayrılan ve dalları hemen kırılan fındık türü. **Yerlü:** Bir fındık türü.

Salman Kapanoğlu

Elinizin Hamuruyla-Diyet Karpuz-Üç Aşağı Beş Yukarı

Elinizin Hamuruyla

Kayseri Talas'taki öğretmenevi, Kayseri' ye kuş-bakışı bakan bir tepeye kurulmuş. Fırına pide yaptırıp akşam oraya çıkma niyetindeydim. Ağustos ayının çok sıcak bir günüydü. Talas'ta bir fırına girdim. Fırıncıya:

"Burası fırın gibi." dedim.

Fırıncılar şaşkın:

"Abi burası zaten fırın."

"Yazın hiç üşümezsiniz desenize!"

Aynı şaşkınlıkla:

"Ne üşümesi beyefendi, yanıyoruz! Buyurun, ne istemiştiniz?"

"Kıyma getirdim, akşam saat yedide pidemiz hazır olursa memnun olurum." dedim.

"Ne demek abi tam yedide pideniz hazır."

Akşam saat yedide gittim.

"Pidemiz hazır mı?" dedim.

"Hazırlayacağız, kusura bakmayın." dediler.

Onlara:

"Bundan sonra, elinizin hamuruyla erkek sözü vermeyin." dedim.

Diyet Karpuz

Kayseri'de, alışveriş yaparken çok dikkat ederim. Bir karpuz sergisi gördüm. 16-17 yaşındaki karpuzcuya, bir taktik uygulayayım, dedim:

"Delikanlı diyet karpuz var mı?"

Şaşırarak:

"Diyet karpuz mu?"

"Hem şekeri az, hem de rengi pembe, beyaza çalan. Sağlıklı bir karpuz yani."

Biraz düşündükten sonra:

"Abi be, diyet derken ne demek istiyorsunuz?"

"Hani, diyet baklava derler ya! Hani içi kırmızı karpuz çok şekerli olur ya! Ben şeker hastası olduğum için bana dokunuyor, onun için şekeri az, pembe karpuzlara, diyet karpuz denir."

Hemen sözümü keserek:

"Ağbeyciğim! Bunların hepsi diyet, sağlıklı karpuz." dedi.

Gözüne baktım:

"Ulan kerata! Tuzağıma düştün işte. Bu karpuzlar, tarif ettiğin gibi diyetse "kabak" demektir. Bana kabak karpuzu satacaktın öyle mi? Adama böyle itiraf ettirirler işte."

"Abi be! Sen nerelisin?

"Kahramanmaraşlıyım."

"Kayseri'de niçin bulunuyorsunuz?"

"Halk Eğitim'de "Ticarette Uyanıklık ve Açıkgözlülük" üzerine, kurs vermeye geldim." deyince:

"Abi be! Kursa ben de katılabilir miyim?" dedi.

"Sizin ihtiyacınız yok aslında. Siz anadan doğma açıkgözsünüz oğlum!"

Üç Aşağı Beş Yukarı

Bir mağazanın vitrininde bir gömleğe bakıyordum, tezgâhtar beni içeri davet ederek:

"Buyurun içeriden bakınız." dedi.

"Vitrindeki gömleğe bakmıştım."

"Daha başka gömlekler de var, buyurun içeri." dedi.

İçeri girdim:

"Vitrindeki mavi gömlek ne kadar?"

"Yüz lira."

"Biraz indirim yapabilir misiniz?"

"Üç aşağı beş yukarı bir şeyler yaparız."

"Anlamadım. Neden yüz liralık gömleği bana 102 liraya vereceksiniz."

Hayretle:

"Anlamadım, dedi. 102'yi de nerden çıkarırdınız?"

"Siz üç aşağı beş yukarı deyince 102'ye geliyor."

İyice şaşırmıştı:

"Nasıl yani?"

"Üç aşağı 97, beş yukarı 102 eder." deyince, mağaza sahibi:

"Allah Allah, Allah Allah Allah Allah!" demekten kendini alamadı.

Kadir Köse

Ula Şero

Ula Şero aklım sana yetmiyor
Görülmedik, hile sende, şer sende
Kurguların yalanların bitmiyor
Kötülüğün her çeşidi bir sende

Dürtülerin seni sessiz koymuyor
Dilin diyor kulakların duymuyor
Eylemlerin söylemine uymuyor
Duygu durum bozukluğu var sende

İnsanları suçlamakta ustasın
Hor görmektir, iftiradır kıstasın
Artık anla vallahi sen hastasın
İtham sende, kibir sende, hır sende

Türk düşmanı zatlar senden güç alır
Başıbozuk itler senden güç alır
Tufeyliler, bitler senden güç alır
Her nedense saydıklarım hür sende

Değerlere düşmanlıkta bakisin
Kırıp döküp yok etmekte şaki'sin
Sıkışınca takkiyede zekisin
Süregelen melânetler ur sende

Geçmişteki nas bastıran yanlışlar
Zulüm ile ses kestiren yanlışlar
Bu millete kan kusturan yanlışlar
Zaman, zaman tekrarlanan tur sende

İleride dolaşıma sokacak
Ortamını bulduğunda çıkacak
Rövanş ile nice canlar yakacak
Daha nice kötülükler sır sende

İşte Şero hâlin budur gör, sende
Virüs sende, mikrop sende kir sende
Yıllar geçip yüz yaşına ersen de
Hastalıklar iyileşmez zor sende.

Fatih Kandemir

Ey Biber

Sana mı kaldı milletin içini yakmak
Cihanda aşk denen nesne varken ey biber
Türlü yemeğin göğsüne pul biber takmak
Acımız da aşkımız kadarken ey biber

Bizim acımız kâfidir sana ne minnet
Senin acın şer bizimki tatlı bir nimet
Çoluk çocuğun ağzında raksa devam et
Bizim gibileri yakman zorken ey biber

Biberin değdiği dudak nasıl bir hâldir
Bu hâl aşkın gönle temasına misaldir
Bizde biber yanığının vasfı hayaldir
İçimiz dışımız âh u zârken ey biber

Çiğköfte âşıklarının Leyla'sı sensin
Ağzı sulanan kişinin hülyası sensin
Sanma ki *Kemahlı*'nın da rüyası sensin
Onu yakan rüya zaten yârken ey biber

Zekeriya Çakabey

Ücreti Neyse Verelim Doktor

Hastalık bir defa başlamaya görsün, çorap söküğü gibi ardı arkası kesilmez artık. Önce baban, sonra anan, karın derken ırmak suyu gibi gelir peşinden. Atalar boşa mı demiş: "Üzüm üzüme baka baka kararır." diye. Sen de başlıyorsun başımdı, dişimdi, şekerdi, tansiyondu derken önce hapların ne işe yaradığını, sonra hangi ağrıların hangi hastalıktan geldiğini öğreniveriyorsun. Gidip gele gele, yarım doktor olmuşsun çoktan.

Neyse, bir gün rahmetlik babam "Başım ağrıyor." dedi.

Tabii şimdi olduğu gibi her evde tansiyon aleti, ateş derecesi, şeker çubuğu yok o zaman.

Hele bir de daha eskileri düşünün, hani "Kadısı Kamalak, müftüsü çam." derlerdi ya. O zaman en iyi ilaç, ağızda dolaşanlar. Bilmem neyin suyu, bilmem neyin kökü. Hatta bir kişi apandisit olmuş da vay efendim sancı var diye bastırmışlar sıcak tandırı. Maraş'a yetişemeden apandisti patlayıp da rahmetlik olmuş. Daha neler neler, her neyse…

"Neren ağrıyor baba?" diye sordum.

"Başım çok kötü ağrıyor. Sarımsaklı yoğurt da içtim ama geçmedi." dedi.

"Hazırlan!" dedim, "Seni Maraş'a götüreceğim."

Yola çıkmak için hazırlandı, koluna girerek merdivenden indirdik. Yollar virajlı, rampalı, çakırlı çukurlu. Kâh çukura düşerek kâh hızını keserek; kapılardan ve makaslardan gelen tıkırtılara aldırmadan geldik hastaneye. Çabucak arabanın kapısını açtım ve babamın koluna girerek acile girdirdim. Girdik girdirmesine de burada acil yazısından başka acili belirten hiçbir emare yok.

Acilin girişinde sandalyelerde bekleyen insanlar, hastalar mı yoksa hasta yakınları mı pek anlayamadım. Orada boş olan bir sandalyeye oturttum babamı. Etrafı rastgele seyretmeye başladım. Kimseden bir ses yok.

Baktım olmadı, hemen bir hemşireye yaklaşarak "Affedersiniz, babamın rahatı pek yok, ne zaman bakacaksınız?" dedim.

Hemşire şöyle bir yüzüme baktı. "Biz ne yapıyoruz, boş mu duruyoruz sanki! Sırası gelince bakacağız." dedi.

"İyi" dedim kendi kendime. Buna da şükür, sırası gelince dedi. Ya "kalabalık etme" deseydi diye düşündüm.

Tabii o zamanlar böyle doktorla, hemşireyle konuşmak pek kolay değil. Doktorla, hemşireyle samimiyet kurabilen kişi kendini önemli bir kişi olarak addeder. Kimin haddine böyle dostluklar kurabilmek. Epey bekledik.

Arada bir ben babama soruyorum "Nasıl rahatladın mı?" diye.

"Yok!" diyor.

Tam sıra yaklaştı derken, kanlar içinde acil bir hasta gelmesin mi? "İşte şimdi hapı yuttuk." dedim. Silah mı patlatmış, ne olmuşsa.

Başladık yeniden beklemeye. Bu telaşın koşturmanın içinde hemşirenin yanına zaten yaklaşılmaz. Hadi bir şey demekten vazgeçtik, Allah vere de başka biri gelmese. Ne bileyim ben, koskoca şehrin tek hastanesi sayılır neredeyse. Silah patlatan, damdan düşen, yılan sokan, aklına ne gelirse oluyor işte.

Derken büyük bir telaş ve koşuşturma sonunda hastayı çıkardılar da biz de umutla beklemeye başladık. Bir kişiyi çağırdılar oturanlardan. İki kişi daha var bizden önce. İnşallah muayeneleri fazla uzun sürmez de daha fazla beklemeyiz.

Nihayet sıra bize geldi. Önce bir tansiyona baktılar, sonra sağına soluna bir alet tuttular, derken muayene şimdilik bitti.

Deminki konuştuğum hemşire:

"Amca, aç bakalım ağzını, sana bir dilaltı verelim. Tansiyonun fırlamış, hayırdır teyzem mi kızdırdı yoksa seni?" dedi.

Babam hafifçe bir tebessümle, beyaz ve tertemiz görünen o sakalını sıvazlayarak:

"Yok be kızım, teyzenle ne işi var tansiyonun?" dedi.

Hemşire dilinin altına hapı yerleştirdi ve "Acele etme, orada erisin." dedi.

Babam yatağa uzandı. Beyazlıklar arasında kalan güleç ve samimi yüzüyle yakışıklılığından pek fazla bir şey kaybetmemişti. O masum ve samimi bakışları arasında daldı, gitti.

Beklemek beni hiç sıkmazdı nedense. Bazen de hoşuma giderdi. Çantamda mutlaka bir kitabım olurdu. Hemen çantayı açtım ve Pierre Loti'nin *Hayal Kadınları* adlı eserini okumaya başladım.

Bir otuz dakika böyle dalıp gitmişim. Hap çoktan erimiş, babam da sızmış sırtüstü uzanınca rahatlamış. Günün de yorgunluğu olmalı mutlaka. Ta ki hemşirenin aklına düşüp de yeniden tansiyon ölçene kadar bekledik.

Hemşirenin sesi beni kitaptan ayırdı. Tam dal-

mışken:

"Hastanız tamam, rahatladı." dedi. Yerimden kalktım, iç bölmeye gittim. Babam da ayaklanıyordu, koluna girip tekrar arabaya bindirdim. Arabayı çalıştırmadan yüzüne baktım

"İyi misin?" dedim.

"İyiyim çok şükür." diye karşılık verdi.

"Seni kızlardan birine bırakayım, öğle sonu da köye gideriz." dedim. 'Olur' anlamında başını salladı. Onu en yakın olan eve bıraktıktan sonra çarşıya çıktım.

İşimi bitirip de tekrar babamı almak için döndüğümde, rengi hafifçe solmuş, saçlarının dökülmeyen yerleri ıslak bir hâlde, gözleri dışarı fırlamışçasına korktuğunu ve korkunun duygularını allak bullak ettiğini gördüm. Babamı bu perişan hâlde görünce aynı korku ve şüphenin bilinmezliğinde afalladım. İlk yeltenmede soramadım ne olduğunu, yeniden kendimi zorladım, soracağım soruyu sorabildim.

"Hayırdır baba?" dedim ürkek bir sesle.

"Başım ağrıyor, başımı soğuk suyla yıkadım ama geçmedi. Bir tarafımda da hafif bir uyuşma var." diye söylediği sözler ağzından bölük parça dökülüyordu sanki. Babam nasıl hazırlandı, evden nasıl çıktık, buraya nasıl geldiğimizi hatırlamıyordum.

Hastanedeki hengâme yine devam ediyordu. Gelenler, gidenler, hemşirelerin koşuşturması ve yıldırım gibi odasından çıkıp, geri aynı telaşla gelen doktorlar… Hemşirenin yanına sokuldum, durumu anlattım. Yüzüme bakmadan:

"İçeri geçin de bir tansiyonuna bakalım." dedi.

İçeri geçtik, tansiyonunu ölçtü.

"Gayet güzel tansiyonu." dedi.

Sinirim tepeme çıktı. Ağır söz söylememek için kendimi zor tuttum.

"Bir yanında uyuşma var, bu bir felç belirtisi olmasın hemşire hanım." diye uyardım.

"Bir şey yok, işte sen de gördün, ölçtük tansiyonunu." diye tersledi.

Ben ısrarı bırakmıyordum.

"Hanımefendi, eğer bir şey yoksa niye bir yanı uyuşuyor? Siz sabahleyin de ölçtünüz. Bir şeyi yok diye gönderdiniz. Siz doktor musunuz, hemşire misiniz anlamış değilim! Biliyorsanız yapın, yoksa defolup gidin de bilenler gelsin!" diye haykırdım.

Sinirim kontrolümü devre dışı bırakmaya başlamıştı.

"Ne bileyim ben!" dedi hemşire "Biraz kibar olsan iyi olur." derken rengi iyice atmış ve kızarmıştı.

Sakinleşmemiştim. Sesimi daha da yükselterek yeniden bağırdım:

"Ben de senin bilmeni istemiyorum zaten! Doktoruna sorsana ya da doktorunu çağırsana."

Hemşire hiçbir şey söylemedi, pis pis suratıma baktı ve gitti.

Biraz sonra doktor önde, hemşire arkada geldiler içeriye. Yeniden tansiyona baktı. Doktor bir iki soru sordu ve "Bir şeyi yok." dedi.

"Ama Doktor Bey!" dedimse de aldırış etmedi. "Bunlar da doktor!" diye mırıldandım, duyup duymadığını bilmiyorum.

"Bir saat hasta burada kalabilir mi?" dedim hemşireye.

O hiç yüzüme bakmadan:

"Gelen olmazsa yatsın." dedi.

Takındığı tavır, "değmezsin ama…" der gibiydi.

Orada bir tanıdığım vardı ve güzel bir insandı. Hemen onun yanına çıktım ve durumu anlattım. Biraz düşündükten sonra:

"Nöroloji doktorumuzun bugün polikliniği yok, eczanede. İstersen onunla görüş." dedi.

Doğru eczaneye gittim. Eczanedeki görevliye sordum. Namaz kılan birini gösterdi. Selam verdi, bizi yan gözle hafif bir süzdü ve duasını bitirdikten sonra karşımızdaki sandalyeye oturdu.

"Buyurun." dedi.

"Babam rahatsız. Sabahleyin hastaneye geldik, tansiyonu vardı. Dilaltı hapıyla düşürdüler. Daha sonra gittik, bir tarafında uyuşma başladı. Doktora durumu anlatıyoruz. Bir şey yok diyor. Ben felç başlangıcı diye tahmin ediyorum. Hocam size zahmet olmazsa bir muayene etseniz." dedim.

"Ben poliklinik yapmıyorum, buradan da gitmem doğru olmaz." dedi.

Konuşurken, sanki karşısında birisi yokmuş gibi konuşuyordu.

"Anladım da Hoca'm, zor durumdayız ama…" diye ne kadar içinde bulunduğumuz durumu anlatan tarzda bir üslupla konuşsam da adamın tınladığı yoktu.

"Polikliniğim yok dedim ya!" diye sesini hafifçe yükseltti.

"Çözüm?" derken biraz da alayvari söylemiştim.

"Muayenehane(!)" dedi.

"Hoca'm, ücreti neyse verelim, bizi yormayın." dedim.

"Kesinlikle burada bakamam." dedi.

Para sesini duyunca doktorun tavırları değişmişti ama 'korkusu vardır' demek ki diye düşündüm.

"Yer neresi?" diye sordum.

Anlaşılır biçimde tarif etti. Âdeta içim içime sığ-

mıyordu. Kendi kendime konuşuyordum:

"Sen hasta bir adamı on metrelik bir mesafe varken bakmayacaksın. Üç kilometre ötedeki muayenehanene göndereceksin. Bu ne biçim doktor be! Keşke doktor olacağına bankacı olsaydın, akşama kadar durmadan para sayardın! Buna insan sevgisi öğretilmemiş mi acaba? İçinde insan sevgisi olmayan, insana ne verebilir ki!"

Böyle sesli sesli düşünerek babamın yanına kadar gittim. Arabaya zor bindirdik onu. Sanki vücut kendi kontrol mekanizmasını tamamıyla bırakmış bir ceset gibiydi. Oradan geçen bir delikanlıdan yardım istedim. Uzunoluk Pastanesinin önünden nasıl geçtiğimi bilmedim, sinirim hâlâ geçmemişti. Arabayı park ettim. Yine yoldan geçen bir gençten rica ederek babamı beraber yukarı çıkardık.

İçeri girdiğimizde doktorun çoktan gelmiş olduğunu gördüm. Doktor da bizi bekliyordu zaten. Hastanede yüzünden düşen bin parça olan doktor, ayağa kalkarak ve tebessümle:

"Hoş geldiniz, bayağı geciktiniz." dedi.

Eczanedeyken zoraki karşılık veren doktor, centilmen ve kibar bir adam durumuna gelivermişti. Babamı muayene ederken bana döndü.

"Yanlış anlama, hitap edebilmem için gerekli, isminiz neydi?" diye sordu. Az öncesinde benim varlığımı bile görmeyen doktor, şimdi ismimle ilgileniyordu. Hem de kibarlık görüntüsünden bir şey kaybetmeden.

"Rasim." dedim.

"Memnun oldum Rasim Bey." dedi.

Doktorun tavır ve hareketlerindeki bu değişiklik karşısında hayretler içinde kaldım. 'Bu nasıl bir iş?' dedim kendi kendime. Anlam veremediğim bu düşünceler bir lastik gibi sündü zihnimde. Eczanede konuştuğumuzda varlığımın bile farkında olmayan doktor, muayenehanesinde ismime bile özen gösterecek kadar hassas ve zarif bir insan oluyordu.

Oysa bu adam iki adım ötesindeki bir hastayı muayene etmekten kaçıyor ve muayenehanesini adres gösteriyordu. Bunlar Hipokrat yemini etmiş kimseler değil miydi? Her türlü şartlarda ayrım yapmadan insan hayatını her şeyin üstünde görmeyecekler miydi? Yasaklar varsa, bu yasaklar bir insan ömründen daha mı önemliydi? Bu ve buna benzer düşünceler, deniz dalgaları gibi kafamın çeperini zorluyordu.

'Doktorluk ve namaz' dedim kendi içimden. 'Ne kadar güzel bir hadise, Allah'ın bir insana bunların ikisini de kısmet etmesi ne kadar hoş bir şans. Ama sen bunları ne kadar kullanabiliyorsun? Kim bir insanı diriltirse, tüm insanları diriltmiş gibi bir hayrın sahibi olmaz mı? Allah'ını bilen ve seven bir insan, can çekişen bir hastaya yardım etmekten nasıl kaçar?'

Bu soruların karşılığının boşta kalması ve karşına kutsallarla çıkan bir insanın hareket noktasına parayı koyması, beni çileden çıkarıyordu. Kutsal bir mesleğe sahip olan insanın böylesi konuşmalarını yapmacık ve gayri samimi buluyordum. Ona her baktığımda parayla konuşan bir adam, parayla gülen bir adam görüyordum.

Bütün bunlar o kısa zaman içerisinde beynimde takla attı. Ben bu düşüncelerdeyken muayenesini sürdüren doktorun sözleri beni gerçek dünyama döndürüverdi.

"Rasim Bey, babanız kısmi felç geçirmiş." dedi.

Neye uğradığımı şaşırdım.

"Doktor Bey, ben bir şeyi merak ediyorum." dedim.

"Buyurun, sorun." dedi Doktor Bey.

"Ben bu işlerden pek anlamadığım hâlde ısrarla bu felç olabilir diyordum. Hastanedeki Doktor 'Yok bir şeyi' diyordu. Bu neyin nesidir?" diye sordum.

Doktor muayenesine devamla:

"Lütfen herkesi doktor sanmayın." dedi.

Muayene tamamlanmıştı. Biraz durduktan sonra:

"Rasim Bey, şimdi siz hastanızı doğru hastaneye götürüyorsunuz. Ben telefon ettim, yatak hazırladılar bile. İşlemler önemli değil, sonra yaptırırsınız." dedi.

"Ücret ne kadar?" dedim.

"Yetmiş lira Rasim Bey."

Cebimden yetmiş lirayı çıkarırken, Doktor, görevliye talimat veriyordu:

"Kızım, amcanın ayakkabılarını asansöre kadar götürüver."

Hacı Musa Tuncer

Beklenen Mektup/üç
(Anlatın Hele)

Bana haber verin köyden, obadan,
Kim göçtü, kim döndü, anlatın hele?
Nice düğünlere şahit köprüyü,
Kim kurdu, kim andı anlatın hele?

Suçlar, ne anada ne de babada
Kabahat harmanda, ya da yabada
Bu dolap hep döner bu kasabada
Kim yandı, kim sindi anlatın hele?

Her olay kayıtlı, Ulu Hüdâ'da
Haram ne geziyor harem odada?
At, fayton, kalmadı Yarım Ada'da
Kim indi, kim bindi anlatın hele?

Kesildi çıkmıyor ses, soluk, sedâ,
Kaç namaz abdestsiz edildi edâ?
Zihinler cılk oldu cahil kafada,
Kim dendi, kim sundu, anlatın hele?

Tilkiler kümeste, horoz uykuda,
Balıklar ne zaman çıktılar duda?
Geçenki yalanın aynısı bu da
Kimdendi, kim kandı anlatın hele?

Azâbî, bilen yok, sorma daha da
Kaçınız kaç tavşan vurdu sahada?
Kılıçlar çekildi gizli masada,
Kim yendi, kim yandı anlatın hele?

Ben sordum sizler de söyleyin hele,
Arkamdan ne dendi, anlatın hele?

Osman Gazi Turaç

Cevaplanan Mektup/üç
(Çek Git)

Musa burda telefonlar çekmiyor
Kelime kelime yazdırma çek git
Eşeğin yükünü katır çekmiyor
Dilimi ağzımda büzdürme çek git

Kasabayı mezra eyledik şükür
Yanaşmaz aklıma taze bir fikir
Muhtar oradaysa yüzüne tükür
Mezarını bana kazdırma çek git

Haram helal aynı kapta karıştı
Bozo ile java motor yarıştı
Sevdiğin dul kaldı yüzü kırıştı
Aklımı başımdan bezdirme çek git

Hoca gitti kimse okumaz ezan
Herkesin burnunda koca bir hezen
Dirlik sana ömür dağıldı düzen
Şeytanı peşinde gezdirme çek git

Bir kart horuz vardı pestili çıktı
Tavuklar tilkiyi ağıla tıktı
İbiş'in tosunu hamile çıktı
Maşayı sırtında kızdırma çek git

Ne tavşan ne keklik ne *Turaç* kaldı
Gözlerim şafakta hayale daldı
Kel Ali masada saçını yoldu
Yaraları deşip azdırma çek git

Arkandan atanı tutanı demem
Çamuru yalayıp yutanı demen
Sözünün üstüne yatanı demem
Mavrayı tespihe dizdirme çek git

AÇIKKARA KİTAPLIĞI

Tayyib Atmaca'nın mizahi şiirleri *Üçübirarada* ismiyle yayımlandı. Eserde, Tayyib Atmaca'nın mizahi şiirlerinin yanı sıra Cemal Divani, Metin Özarslan ve Fatih Köksal'la deyişmeleri de yer alıyor.

Açıkkara tarafından yayımlanan eser, derginin internet sitesi üzerinden indirilebilir.

İndirme linki:
http://www.acikkara.com/?pnum=1191&pt=A%C3%87IKKARA+K%C4%B0TAPLI%C4%9EI

Tacettin Şimşek'in yeni kitabı okuyucu ile buluştu: *"Nedim Kimden Kaçıyor?"*

112 sayfadan oluşan eser, Şimşek'in daha önce Açıkkara'da yayımlanan hikâyelerinden oluşuyor.

Bir solukta okuyacağınız bu eseri, Açıkkara dergisinin internet sitesinden indirilebilirsiniz.

İndirme linki:
http://www.acikkara.com/?pnum=1191&pt=A%C3%87IKKARA+K%C4%B0TAPLI%C4%9EI

Halit Yıldırım'ın seri halinde Açıkkara'da yayımlanan hikâyeleri *İrfanî'nin Küfesi*'nde bir araya geldi.

Her sayfasında bir sonraki sayfayı merak ederek okuyacağınız eser Küfeci İrfanî'nin anlattığı birbirinden komik ve sürükleyici hikâyelerden oluşuyor.

İndirme linki:
http://www.acikkara.com/?pnum=1191&pt=A%C3%87IKKARA+K%C4%B0TAPLI%C4%9EI

Mehmet Pektaş'ın Açıkkara'da yayımlanan mizahi hikâyelerinden bir kısmı *Avanaklar Kahvesi* ismiyle bir araya getirildi.

Birbirinden keyifli on iki hikâyeden oluşan eserin her sayfasında kendinizden ve içinde yaşadığınız toplumdan bir şeyler bulacaksınız. Tebessümle okuyacağınız bu kitabın bitmesini hiç istemeyeceksiniz.

İndirme linki:
http://www.acikkara.com/?pnum=1191&pt=A%C3%87IKKARA+K%C4%B0TAPLI%C4%9EI